

— Азъ ужъ ще въртя дръжката. Ти, Поливко, ще свиришъ задъ мене. А ти, Заливко, ще гледашъ да не избъга пѣтела.

По туй време Заливко държеше пѣтела за човката. Въ разговора, той нѣкакъ поотпусна ржката си и се чу едно: куд-куд-куд!...

— Сѫщо като Кати! — викнаха въ единъ гласъ и тримата.

Плачко презрамчи сандъчето. Поливко сложи 'ма-каряната кутийка върху сандъчето. Тя бѣше пълна съ разноцѣтни билетчета.

— Най-напредъ да опитаме тука, че после на улицата! — рече Плачко.

Заливко дигна пѣтела и го сложи върху сандъчето, но все още го държеше.

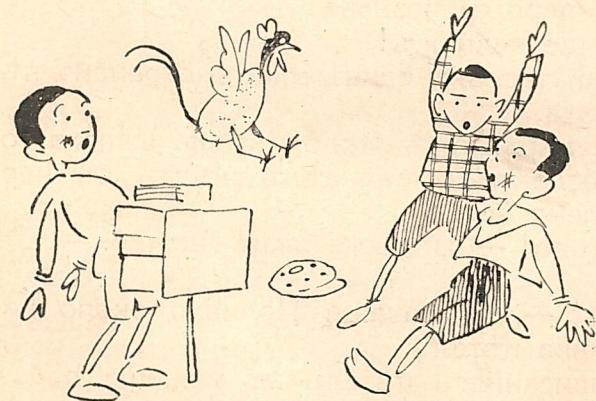
— Почвамъ! — извика Плачко, и приготви ржката си, като че върти дръжка. Съ другата си ржка той подаде на Поливка малката хармоничка.

Поливко я взе, сложи я на устнитѣ си и свирна.

Боядисаниятъ пѣтель полудѣ отъ страхъ. Той напъна последни сили и, както бѣше мокръ отъ боята, се изплъзна изъ ржцетъ на Заливка.

Прогърмѣ едно ужасно куд-куд-куд!, плеснаха две крила, разтърси се опашка. Съ едното си крило и

половината опашка пѣтельтъ перна Поливка по носа и го боядиса жълто-червенъ. Другото му крило цапна Заливка по бузата и боядиса цѣлата жълта. А опашката му мацна Плачка по устата и брадата и ги начерви до нѣмай кѫде.

И дордето тримата разбератъ каква е работата, пѣтельтъ подхврѣкна на стобора. Той изпъна гърди и викна изъ все гърло: кукуригу-у-у!

Колкото пѣтели имаше изъ дворишата се занадпреварваха да го надвикатъ. Цѣлата улица кѣнна.

Симеонъ Андреевъ.